A. D. 1930 CURRENDA Nrus VII

PISMO URZĘDOWE TARNOWSKIEJ KURJI DIECEZJALNEJ

Pierwszy Krajowy Kongres Eucharystyczny w Polsce.

Od 26-go do 29-go czerwca b. r. odbędzie się w Poznaniu Krajowy Kongres Eucharystyczny.

W tych dniach cała Polska złoży hołd Panu Jezusowi w Najśw. Sakramencie utajonemu i publiczne wyznanie wiary w Tajemnicę Ołtarza.

P. T. Księża Proboszczowie zapowiedzą ten Kongres parafjanom; zachęcą ich, by w dniach od 26 do 29 czerwca b. r. licznie uczestniczyli w ofierze Mszy św., przystępowali do Sakramentów św. i w ten sposób połączyli się w uwielbieniu Najśw. Eucharystji.

Zarządzamy zarazem, by we wszystkich kościołach diecezji odbyło się dnia 29 czerwca w święto Św. Apostołów Piotra i Pawła, uroczyste nabożeństwo Eucharystyczne, t. j. suma coram Sanctissimo, kazanie eucharystyczne, procesja i Te Deum.

Św. Kongregacja dla Zakonów.

Instrukcja do przełożonych generalnych Zgromadzeń zakonnych laickich o obowiązku należytego kształcenia członków Zgromadzenia w rzeczach wiary.

Jak koniecznem jest człowiekowi ścisłe i poważne wykształcenie w nauce chrześcijańskiej, z tego jasno się okazuje, że z niego czerpie pokarm i siłę prawdziwa wiara, bez której nie można wieść życia po chrześcijańsku. Konieczność ta zwłaszcza dziś daje się odczuwać, gdy wszędy się szerzą ciężkie błędy o Bogu, religji i duszy rozumnej, społeczeństwie, tudzież o wiecznem przeznaczeniu człowieka. Obowiązek głębszego poznania tej nauki przedewszystkiem dotyczy tych, którzy się poświęcili Bogu w Zgromadzeniach zakonnych; zaniedbując bowiem takie poznanie nauki chrześcijańskiej, nie będą oni mogli ani pielęgnować, jak należy, w sobie życia duchownego, ani też przykładać się, zgodnie ze swem zadaniem, do pracy nad zbawieniem innych. A ponieważ ostatniemi zwłaszcza czasy, powstały liczne i rozmaite rodziny zakonne, męskie i żeńskie, z których pracy, o ile należycie będą urządzone, słusznie i sprawiedliwie wiele dobra dla siebie Kościół może się spodziewać, dlatego do nich ta Św. Kongregacja w szczególniejszy sposób skierowuje swoją troskę, w tym celu, aby wspomniani obojga płci Członkowie Zgromadzeń sami w nauce świętej dobrze się wykształcili i chłopców lub dziewczęta, które ich pieczy będą powierzone, w niej z należytą starannością oświecali.

Do powyższego celu powzięła Św. Kongregacja zamiar wydać następujące zarządzenia, jakoż, za zgodą Najwyższego Pasterza, niniejszem pismem zarządza:

1. Wszyscy, zostający na próbie i w nowicjacie tak męskich jak i żeńskich Zgromadzeń zakonnych, tak powinni się wyćwiczyć i oświecić w nauce chrześcijańskiej, aby każdy brat i każda siostra nietylko ją mieli w pamięci, lecz mogli należycie wyjaśniać; nie należy też dopuszczać do złożenia ślubów nikogo bez przekonania się przez egzamin o wystarczającej jej znajomości.

2. Po upływie roku nowicjatu, wszyscy wychowankowie zakonni, którzy mają w początkowych szkołach publicznych i prywatnych wykładać chłopcom i dziewczętom naukę chrześcijańską, powinni być o tyle wykształceni, jak w samym katechiźmie, tak również w sposobie wykładania go dzieciom, aby mogli złożyć egzamin wobec Ordynarjusza lub delegowanych przezeń biegłych.

3. Co się tyczy programu przygotowania się do tego egzaminu, może być ten, którego się używa przez Wikarjat Rzymu przy egzaminach dla uznania zdolności do nauczania katechizmu w szkołach elementarnych.

4. O ile się poleca zakonnikom lub zakonnicom nauczanie chłopców lub dziewcząt religji nie w szkole, lecz w parafji, powinni oni mieć z Kurji Ordynarjusza świadectwo uzdolnienia.

Dan w Rzymie z Sekretarjatu Św. Kongregacji Zakonnej dnia 25 listopada 1929 r.

A. H. M. Kard. Lépicier, Pref.

L. S. *V. La Prima*, Sekr.

Św. Kongregacja dla Kościoła Wschodniego.

Dekret o kapłanach wschodnich gromadzących albo wyjednujących jałmużny i stypendja mszalne poza krajami i diecezjami wschodniemi.

Niejednokrotnie Stolica Apostolska wydawała wskazówki i zarządzenia o tych sprawach i zagadnieniach, które albo do kleru wschodniego się odnoszą, albo do tych, którzy, nadużywając tego tytułu, z jakiegobądź powodu, opuszczają miejsce zamieszkania i włócząc się po obcych krajach, zabiegają o jałmużny, proszą o składkę i wyjednują sobie stypendja mszalne, mawiając też niekiedy kłamliwie, że posiadają władzę zatrzymania części tylko jałmużny mszalnej, udzielania zaś albo pozostawiania reszty ofiarodawcom, okłamując nieraz ohydnie kler i wiernych. Dlatego pożyteczną jest rzeczą powtórzyć i przypomnieć zarządzenia świeżo ogłoszone, a mianowicie *List okólny* wydany przez Kongregację Rozkrzewiania Wiary dnia 1 stycznia 1912 oraz *Upomnienie* przez niniejszą Św. Kongregację, co dopiero 2 kwietnia 1928 obwieszczone, poza tem, co postanawia can. 622 § 4 Kodeksu Prawa Kanonicznego, t. j.: „Niech Ordynarjusze łacińscy nie zezwalają żadnemu duchownemu wschodniemu, jakiegokolwiek stopnia i jakiejkolwiek godności, gromadzić pieniądze w swoim obwodzie bez autentycznego i świeżego reskryptu Św. Kongregacji dla Kościoła Wschodniego, i niech swego poddanego w tymże celu do diecezyj wschodnich nie posyłają“.

Ponieważ jednak tego rodzaju ciężkie wielce oszustwa nierzadko i teraz przez tych zwłaszcza obmyśla się i przeprowadza, którzy, ani nie mają święceń, ani nie pochodząc ze Wschodu, ani nie będąc katolikami, podstępem przywłaszczają sobie rzecz

i imię, zatwierdza się usilniej i rozwija dokładniej wskazówki już wydane, aby zapobiec oszukaństwom i wedle sił bronić dobrego imienia ludzi wschodnich, przez dekret niniejszy, rozważony dostatecznie wśród sesji plenarnej ich Eminencyj, XX. Kardynałów niniejszej św. Kongregacji, dnia 17 czerwca 1929 r. odbytej:

1. Do podjęcia jakiejkolwiek kolekty pieniężnej czy stypendjów mszalnych w diecezji łacińskiej przez jakiegobądź duchownego wschodniego, jakiegobądź stopnia i jakiejbądź godności, potrzebne jest bezwzględnie zezwolenie św. Kongregacji dla Kościoła Wschodniego.

2. Św. Kongregacja dla Kościoła Wschodniego tej trzymać się będzie zasady, że nie udzieli nigdy zezwolenia na ubieganie się o pieniądze czy też na gromadzenie stypendjów mszalnych w każdem miejscu i z jakiejkolwiek przyczyny.

3. Jeśli zaś niekiedy z powodu szczególniejszych okoliczności i z przyczyny wprost nadzwyczajnej na takie zezwolenie się zdecyduje, określi się i ograniczy koncesję tę niezwykłą do miejsc imiennie oznaczonych; a równocześnie *św. Kongregacja sama Biskupów miejscowych osobno i dokładnie o zezwoleniu tem i przyczynie udzielonej koncesji powiadomi: z zastrzeżeniem, że i w tym wypadku kolekta odbyć się może jedynie za zgodą Biskupa.*

4. Żaden zatem Ordynarjusz nie może, poza wypadkiem, że odbierze uwiadomienie od Stolicy św. albo wprost, albo przez Legata papieskiego — czy to Nuncjusza, czy też Delegata Apostolskiego — jako wyżej, celem zapobieżenia oszustom w tej sprawie postanowiono, zgodzić się albo zezwolić w jakikolwiek sposób, by w jego obwodzie odbyła się jakabądź kolekta pieniężna czy stypendjów mszalnych, nawet i w wypadku, gdyby kolektor przedłożył pisma polecające albo jakiekolwiek dokumenta innych Ordynarjuszów albo jakiegobądz Dostojnika kościelnego, nie wykluczając pism, jakoby od niniejszej św. Kongregacji pochodzących.

5. Dekret niniejszy obejmuje wszystkich ludzi ze Wschodu wszędzie, z wyjątkiem tych, którzy na własnem terytorjum wschodniem przebywają.

6. Uprasza się Najprzewielebniejszych Ordynarjuszów, aby o Dekrecie niniejszym uwiadomili kapłanów swoich, zwłaszcza rządców kościołów, klasztory i, o ile potrzeba także wiernych.

Jeśli zaś takie wypadki albo nadużycia w ich diecezjach zajdą, niech nazwiska tych, którzy mienią się ludźmi ze Wschodu, podadzą niniejszej św. Kongregacji, a jeśli sprawa zwłoki nie cierpi i tego się domaga, przekażą ich władzy świeckiej.

Dekret niniejszy, aby wszystkim, do których się odnosi, dokładnie był znany, obowiązywać pocznie od 1 kwietnia 1930.

Jego Świątobliwość zarządzenia te wszystkie, przedłożone Sobie podczas audjencji dnia 22 czerwca i 7 grudnia 1929, uznał, zatwierdził i ogłosić polecił.

Dan w Rzymie, w pałacu św. Kongregacji dla Kościoła Wschodniego, dnia 7-go stycznia 1930.

A. Kard. Sincero, sekretarz
H. I. Cicognani, asesor

PONTIFICIA COMMISSIO
AD CODICIS CANONES AUTHENTICE INTERPRETANDOS

RESPONSA AD PROPOSITA DUBIA.

Emmi Patres Pontificiae Commissionis ad Codicis canones authentice interpretandos propositis in plenario coetu quae sequuntur dubiis, responderi mandarunt ut infra ad singula:

I. – *De collatione primae tonsurae.*

D. An vi canonis 111 § 2, conlati cum canone 955 § 1, Episcopus alienum subditum sine legitimis proprii Episcopi litteris dimissoriis ad primam tonsuram promovere licite possit.

R. *Negative.*

II. – *De optione.*

D. I. An vi canonis 396 § 2 prohibeatur optio ad praebendas quomodocumque canoniae seu titulo canonicali adnexas.

II. An vi eiusdem canonis prohibeatur optio etiam ad domos, praedia aliaque a praebendis canonicalibus distincta.

Ad I. *Affirmative.*

Ad II. *Negative.*

III. – *De benedictione papali.*

D. An Episcopus, plures habens regendas dioeceses, in earum altera benedictionem papalem Paschati Resurrectionis adnexam, de qua in canone 914, iure proprio in aliam diem transferre possit.

R. *Negative.*

IV – *De matrimonio filiorum apostatarum.*

D. An sub verbis *ab acatholicis nati*, de quibus in canone 1099 § 2, comprehendantur etiam nati ab apostatis.

R. *Affirmative.*

V. – *De ultimis voluntatibus.*

D. Utrum verbum *moneantur*, de quo in canone 1513 § 2, sit praeceptivum, an tantum exhortativum.

R. *Affirmative* ad primam partem, *negative* ad secundam.

VI. – *De iure denuntiandi nullitatem matrimonii.*

D. An coniuges qui, iuxta canonem 1971 § 1 n. 1 et interpretationem diei 12 Martii 1929, habiles non sunt ad accusandum matrimonium, vi eiusdem canonis § 2 ius saltem habeant nullitatem matrimonii Ordinario vel promotori iustitiae denuntiandi.

R. *Affirmative.*

Datum ex Civitate Vaticana, die 17 mensis Februarii anno 1930.

P. CARD. GASPARRI, Praeses

L. S. *I. BRUNO*, Secretarius.

Badanie radjoaktywności źródeł w Polsce.

Uniwersytet Poznański. Zakład Chemji Wydziału Lekarskiego, Collegium Medicum ul. Fredry 10. Telefon 11-54. — Wasza Ekscelencjo, Najczcigodniejszy Księże Biskupie!

Komitet Funduszu Kultury Narodowej przy Prezydjum Rady Ministrów zlecił mi przeprowadzić badania nad radjoaktywnością źródeł w Polsce.

Zdaję sobie sprawę z trudności zadania. Zdroje o wybitniejszej radjoczynności należą do bardzo rzadkich, zaś stan obecny badań geologicznych na ziemiach polskich nie daje wyraźnych wskazówek, gdzie je szukać. Muszę więc kierować się wskazówkami ubocznemi, wynikającemi z właściwości tych źródeł, przedewszystkiem z ich własności leczniczych.

Lud, wiedziony instynktem, ucieka się do nich nieraz w swych chorobach; uzyskuje liczne uzdrowienia i ogłasza je za cudowne.

Nie przesądzam przez to kwestji, że mogą istnieć źródła nieradjoczynne, a jednak prawdziwie cudowne, jak n. p. źródło w Lourdes. Czerpią one moc swoją z nadprzyrodzonej mocy Bożej. Nie ulega jednak wątpliwości, że obok źródeł rzeczywiście cudownych, istnieją także i radjoczynne, i że terminologja ludowa łączy pod jedną nazwę jak pierwsze, tak i drugie.

Dlatego prosiłbym, jeżeli to możliwe, o umieszczenie w czasopiśmie diecezjalnem ankiety, zwróconej do Ks. Ks. Proboszczów i zawierającej następujące pytania:

1. Czy w parafji znajdują się źródła, uważane przez ludność jako cudowne, względnie lecznicze?

Gdzie one leżą? (powiat, parafja, gmina i t. p.).

Do jakiej wpadają rzeki i z której strony? (mapka).

2. Jakie są możliwości dojazdu? (stacja kolei, poczty i telegrafu, możliwość dostania powozu lub auta, zamieszkania na plebanji, we dworze, lub w gospodzie).

3. Jaka jest odległość źródła od ludzkich osiedli, wzgl. od domu, gdzieby można było zamieszkać i przeprowadzić badania radjoaktywności tych źródeł, trwające dla każdego źródła po parę dni?

4. Jak obfitem jest to źródło? (w przybliżeniu w litrach na minutę).

Czy źródło wysycha w czasie lata, czy zamarza w zimie?

5. Czy jest to źródło słodkie, czy mineralne?

Czy posiada jakieś szczególne własności?

Czy otoczone jest szczególnie obfitą roślinnością?

6. Czy i jakie uzdrowienia zostały uzyskane przez stosowanie wody z tego źródła?

Czy żyją świadkowie tych uzdrowień?

Kto je stwierdził?

7. Nazwa źródła i miejscowości.

8. Kto jest właścicielem źródła? (imię, nazwisko, adres).

9. Nazwisko i adres podającego te wiadomości.

Odpowiedzi na te pytania proszę skierować do mnie: Poznań, ul. Fredry 10, — Coll. Med., inż. S. Grabianka.

Na podstawie zebranych tą drogą wiadomości mam zamiar ułożyć marszrutę mej naukowej wycieczki, poczem przybyłbym do wskazanych miejscowości z aparatem dla dokonania pomiarów.

Zebrane na miejscu wyniki badań opracuję w Zakładzie Uniwersytetu i ogłoszę drukiem. Zdroje, wykazujące znaczne radjoczynności, będą eksploatowane, jako lecznicze. Dołożę starań, by ta eksploatacja znalazła się w rękach ludzi, dbających o kulturę katolicką i o dobro kraju.

W nadziei, że Wasza Ekscelencja poprze moje zadania, śmiem z góry wyrazić moją wdzięczność i pozostaję z najgłębszem uszanowaniem i czcią

Inż. Grabianka

Wielebni Księża Proboszczowie, których prośba powyższa dotyczy, zechcą przesłać pod wskazanym adresem wymagane odpowiedzi na postawione pytania.

Odpowiedź Ministerstwa W. R. i O. P. w sprawie zaliczenia czasu służby tym księżom prefektom, którzy nie złożyli deklaracji przed 1 stycznia 1921 r.

Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w Warszawie, dnia 20 marca 1930 r. Nr. II. 29506/29. Do Sekretarjatu Episkopatu Polskiego w Warszawie, ul. Mokotowska 14 III. — Odpowiedź na pismo z dn. 18/XI. 1929 r. Nr. 934/29.

Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wyjaśnia, że jest skłonne interpretować art. 107 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116 poz. 924), mówiący o złożeniu deklaracji o oddaniu się nauczycieli do dyspozycji Ministra W. R. i O. P. w terminie po 1 stycznia 1921 r. liberalnie w odniesieniu do księży prefektów z powodu ważnych okoliczności, które uniemożliwiły im złożenie tej deklaracji w terminie właściwym.

Wobec powyższego Ministerstwo W. R. i O. P. oznajmia, że indywidualnie wnoszone prośby księży prefektów, nauczycieli religji o zaliczenie czasu poprzedniej ich służby nauczycielskiej zaborczej i pracy w polskiej szkole prywatnej na podstawie powołanego art. 107 do wymiaru uposażenia będą życzliwie rozpatrywane i w miarę faktycznych okoliczności pomyślnie załatwiane.

Dyrektor Departamentu *(—) Wł. Żłobicki*

W sprawie opodatkowania duchowieństwa.

Ze Sekretarjatu Episkopatu Polski w Warszawie otrzymaliśmy w odpisie następującą rezolucję w sprawie opodatkowania duchowieństwa wedle norm obowiązujących osoby bezżenne.

Ministerstwo Skarbu. Nr. D. V. 2113 (2) 29. Warszawa, dnia 7 kwietnia 1930 r.

Do Sekretarjatu Episkopatu Polskiego w miejscu, Mokotowska 14. m. 7. Na pisma z dnia 14 marca i 4 kwietnia 1929 r. NN. 246 i 312 Ministerstwo Skarbu przesyła w załączeniu odpis opinji Prokuratorji Generalnej z dnia 11/IV. 1929 r. L. 15842 w sprawie interpretacji art. 26 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Z powodów podanych w tej opinji Ministerstwo Skarbu nie może przychylić się do żądania Sekretarjatu co do zwolnienia duchowieństwa wyznania rzymsko-katolickiego od obowiązku opłacania nadwyżki podatku, przypadającej w myśl art. 26 powołanej ustawy. Kierownik Ministerstwa Skarbu: (—) *Ignacy Matuszewski*

Prokuratorja Generalna Rzeczypospolitej Polskiej. L. dz. 15842/6212/29. II. F. 20/6672. Warszawa, ul. Kopernika 36 40 dnia 11 kwietnia 1929 r.

Do Ministerstwa Skarbu w Warszawie. W odpowiedzi na pismo z dnia 23 marca r. b. L. D. V. 1601/2/29 Prokuratorja Generalna na zasadzie jednomyślnej konkluzji sesji prezydjalnej z dnia 10 kwietnia 1929 r. komunikuje:

W myśl art. XV konkordatu „duchowni i ich majątek"... „podlegać będą opodatkowaniu narówni z osobami i majątkiem obywateli Rzeczypospolitej". Innemi słowy konkordat stanowi, iż duchowni oraz ich majątek nie mogą podlegać żadnemu opodatkowaniu specjalnemu, od którego byliby wolni inni obywatele, że natomiast, o co chodzi w danej kwestji, duchownym z tytułu ich przynależności do stanu duchownego nie służą z mocy konkordatu żadne przywileje. Wynika stąd, iż ulgi podatkowe jakiegokolwiek rodzaju mogłyby być przyznane duchownym tylko wówczas, gdyby przepisy prawne podatkowe obowiązujące w Rzeczypospolitej, ulgi takie przewidywały.

Przepis art. 26 ustawy o państwowym podatku dochodowym (jak zresztą i przepisy art. 27—29 o zniżkach oraz ustawa w całej osnowie) nie zawiera żadnych wyjątków co do osób duchownych, nie daje więc żadnej podstawy do zwalniania duchownych od zwyżki podatkowej tym przepisem unormowanej.

Wyższe opodatkowanie osób nieżonatych lub niezamężnych może wynikać z dwóch założeń, albo z postulatów polityki populacyjnej, która każe osoby nieżonate i niezamężne obciążać większym ciężarem podatkowym, aby je tą drogą skłaniać do wstąpienia w związek małżeński, albo też z postulatów ściśle fiskalno-podatkowych, które każą obciążać w wyższym stopniu osoby o większej zdolności płatniczej, pochodzącej z braku rodziny i ciężarów rodzinnych.

Gdyby obowiązująca ustawa o państwowym podatku dochodowym kazała wymierzać osobom bezżennym zwyżki podatkowe na zasadzie pierwszego założenia, to zn. gdyby traktowała te zwyżki jako sposób zachęty do zawierania związków małżeńskich, to istniałaby podstawa do dyskusji o zwolnienie, ale tylko de lege ferenda, od zwyżki, tych osób, które z mocy swego powołania, ślubów małżeńskich zawierać nie mogą, a więc i duchownych rz.-kat., jako obowiązanych do zachowania celibatu.

Z całej jednak konstrukcji art. 26, a to z faktu, iż stopa podatkowa ulega podwyższeniu dopiero przy stosunkowo znacznym dochodzie minimalnym, że osoby nieżonate i niezamężne obciążone są zwyżką tylko w wypadku, gdy nie mają na utrzymaniu żadnego członka rodziny, tudzież z braku jakiejkolwiek wzmianki, z której możnaby wnioskować o tendencji populacyjnej ustawy, wynika niewątpliwie, iż dla ustawodawcy polskiego miarodajnym był tylko wzgląd na wyższą zdolność płatniczą osób bezżennych. Wyłącznie fiskalnie-podatkową tendencję art. 26 stwierdzają zresztą wyraźnie przepisy, zawarte w ust. 1 2 § 46 Rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 maja 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 43, poz. 298).

Na podstawie wywodów powyższych dojść należy do konkluzji, iż reklamacje duchowieństwa pozbawione są prawnego uzasadnienia.

Za Prezesa Prokuratorji Generalnej

(—) *Kowalski*, WZ. Referenta Sprawy (—) *Marynowski*, Kierownik Wydziału

Tematy do wypracowań na Kongregacje dekanalne.

Z dogmatyki: Matrimonium ita est indissolubile, ut ratum et consummatum quoad vinculum nunquam solvi possit.

Z moralnej: De mediis educandi propriam et alienam conscientiam.

Z pastoralnej: W jaki sposób zorganizować miłosierdzie w parafji?

Towarzystwo Opieki nad ociemniałymi.

Towarzystwo Opieki nad Ociemniałymi (Warszawa, ul. Polna 40), posiadające Zakład dla dzieci niewidomych w Laskach pod Warszawą, zwraca się do Kurji z prośbą o zawiadomienie XX. Proboszczów, by zechcieli poinformować Towarzystwo o wszystkich dzieciach ociemniałych, począwszy od lat 3 do 15, znajdujących się w ich parafjach, oraz by pośredniczyli we wzajemnem porozumieniu Towarzystwa z rodziną ociemniałego dziecka. Na 4000 ociemniałych dzieci w kraju kształci się około 300, reszta zaś pozostawiona własnemu losowi i nędzy moralnej i materjalnej pomimo wolnych miejsc w internacie. Towarzystwo prowadzone przez Siostry Franciszkanki daje gwarancję co do kierunku wychowawczego.

Wydawnictwa:

Ks. Jan Pabis: „*Wstanę i pójdę do Ojca mego*". Nauki rekolekcyjne dla młodzieży męskiej na tle przypowieści o Synu marnotrawnym. Tarnów 1930.

Nauki te dobrze opracowane i godne polecenia; ujmują bowiem jasno trudności wieku młodzieńczego i podają praktyczne wskazówki pracy nad wyrobieniem charakteru.

Zmiany wśród Duchowieństwa.

Ks. Andrzej Rapacz, instytuowany na probostwo w Łukowicy.
Ks. Józef Boduch, proboszcz w Pleśnej, odznaczony expos. can.
Przeniesieni XX. Wikarjusze:
Ks. Wilhelm Ostrowieński z Ołpin do Czermina;
Ks. Stanisław Kołek z Wietrzychowic do Gawłuszowic;
Ks. Władysław Stefanowicz z Mikluszowic do Łęk Górnych;
Ks. Piotr Guła z Łęk Górnych do Mikluszowic.

Z KURJI BISKUPIEJ

W Tarnowie, dnia 31 maja 1930.

Ks. Roman Sitko
kanclerz

† LEON Bp.

Nakładem Kleru Diecezjalnego — Z Drukarni Zygmunta Jelenia w Tarnowie